

ἐπεὶ δὲ ἀξιώσεις ἐπὶ τὴν προσοχὴν τῶν
λογίων, περὶ πολλῶν σπουδαιότερα καὶ
λυσιτελέστερα ἀντικείμενα ἀσχολουμένων
ἐν δὲ τῇ προγραφῇ του ταύτη, ἐκρύ-
βην εἰς τὸ αἰνιγματῶς ἐκπτώτος ἡγε-
μόνων ἐν ἀφανεί πολισματίῳ. Ἡμεῖς
βεβαίως, οἱ τ' ἀνωτέρω περὶ αὐ-
τοῦ φιλοπονήσαντες, δὲν λυπούμεθα ἐπὶ
τούτῳ· προτρέπομεν μάλιστα τοὺς ἀνα-
γνώσοντας ἡμᾶς νέους, νὰ μὴ θεωρήσω-
σι τὸ ἄρθρον τοῦτο ἢ ὡς ἀπλὴν φιλο-
λογικὴν πληροφορίαν, καὶ νὰ μὴ κατα-
κρίψωσι ποτὲ εὐτελεῖς λεπτὸν τοῦ πο-
λυτίμου καιροῦ τῶν περὶ τὴν ἄδοξον ταύ-
την καὶ ὅλως ἀσκοπον ἀσχολίαν.

M. M.

ΚΑΛΥΚΕΣ

* * * Ὁ πλούσιος φιλάργυρος, ὁ ἔκου-
σιως πᾶσαν στέρησιν ὑφιστάμενος, ὁμοιά-
ζει πρὸς τὸ φορτηγὸν ζῶον, ὅπερ, ἐνῶ κο-
μίζει τὸν χρυσὸν τρώγει, τὸ ἄχυρον.

* * * Ἡ εὐγνωμοσύνη εἶναι ἡ μνήμη
τῆς καρδίας.

* * * Ἡ ἀληθὴς ἀξία ὁμοιάζει πρὸς
τὸ ἐρύθημα τῆς παρθένου, ὅπερ ὅσω
περισσότερον θέλει νὰ κρυβῇ, τόσω μᾶλ-
λον καταφαίνεται.

* * * Ἡ ἀγνωμοσύνη ἐστὶ βεβαίως
τὸ μέγιστον τῶν ἐγκλημάτων, διότι
οὐδεὶς ποτε ἐτόλμησε νὰ καυχηθῇ ἐπὶ
τούτῳ.

* * * Δὲν πρέπει νὰ θεωρῶμεν δόξαν
τὸ νὰ μὴ πίπτωμεν ποτὲ, ἀλλὰ τὸ νὰ
ἐγειρώμεθα δσάκις πίπτομεν.

* * * Ἡ πιεζομένη ἀρετὴ ἀναδείκνυ-
ται ὡραιότερα, ὡς εὐωδέστερος καθί-
σταται ὁ συντριβόμενος λιβανωτός.

ΡΟΙΚΝΙΣ

ΤΡΙΚΥΜΙΑ

Ὅταν βρέχη, βροντᾷ κι' ἀστράφτη,
Τότε ἀκούω 'ς τὰ στήθη χαρά·
Τότε μόνον κινίεται κι' ἀνάφτει
Ἡ μικρὴ μου στωγὴ φαντασιά.

Τότε βλέπω τοῦ Ἠλάστη τὸ χέρι,
Ὅπου σπρώχνει τὰ νέφη μ' ὀρμῇ,
Τὸ θωρῶ 'ς τὴν τρομάρα, ποῦ φέρει
Ἡ βροντώδης ψηλάθε ἀστραπή.

Ἀγροικῶ τῇ φωνῇ του 'ς τ' ἀνέμι,
Ποῦ 'ς τὰ δάση ἀντιχεῖ τὰ πυκνά,
Σὰν νὰ λέγῃ 'ς τὸ δόλιο νὰ τρέμῃ,
Ποῦ δὲν ἔχει τὰ στήθη του ἀγνά.

Μεγαλεῖον τῆς φύσεως, ποῦ δείχνει
Ποῖος ὁ Ἠλάστης ποῦ ἔκτισ' αὐτῇ·
Μεγαλεῖον, ποῦ 'ς τὸν ἄπιστο ρίχνει
Μιά φεγγόβολη ἀχτίδα θεϊκή.

Γονατίζω, τὸ βλέμμα σηκώνω·—
Ποῖος ἐγὼ εἰς τὴ φύσι ἐμπροστά;
Ἄ! γιατί δὲν ἀνάφτω, δὲ λυόνω,
Μὲς τὴν τόση τῆς γῆς πυρκαϊά;

Ἄ! γιατί δὲ συντρίβει κ' ἐμένα
Αὐτ' ἡ θεία τ' οὐρανοῦ ταραχὴ;
Περναστὴ 'ς τὰ φτερά τ' ἀναμμένα
Τὸ κορμὶ μου δὲν παίρνει μαζύ;

Μυστικὰ μὲ τῆς φύσεως τῇ ζάλῃ
Ἡ ὑπαρξίς μου μὲ μιᾶς νὰ ἐνωθῇ,
Νὰ χυθῶ, νὰ σβυσθῶ 'ς τὴν ἀγκάλη,
Ὅπου τ' Ἄπειρο μέσα της κλεῖ.